

[H. C. Hansen.]

bringe fruens, som det forekommer mig, forældede juridiske fejltrin ud af verden med en advarsel? Jeg synes det, og jeg ville være glad, hvis ministeren syntes det samme. Det ville, forekommer det mig, give en tiltalende balance i de offentligt diskuterede tilfælde, og det ville samtidig indskærpe alle, at sådan noget må man ikke gøre.

Justitsministeren (Helga Pedersen): I anledning af det fremsatte spørgsmål har jeg indhentet oplysninger om de to sager.

I det første tilfælde søgte et ægtepar i 1941 Københavns amt om bevilling til at adoptere et barn, og de anmodede om, at barnet måtte få tillagt navnet Vivi-Ann. Amtet mente ikke at kunne udstede bevilling lydende på dette navn, og under sagens gang afgav ægtefællerne erklæring om, at de var indforstået med, at barnet i stedet fik tillagt navnet Vivian uden bindestreg; bevillingen blev udfærdiget i overensstemmelse hermed.

I 1944 eller 1945 rettede adoptivmoderen navnet fra Vivian til Vivi-Ann ved at radere to steder i selve den kongelige adoptionsbevilling — altså ikke i en navneseddel. I august 1951 — og dette er væsentligt i sagen — henvendte hun sig til kordegnkontoret i det sogn, hvor barnet er døbt, og anmodede vedkommende kordegn om en døbsattest med barnets fornavn stavet Vivi-Ann. Samtidig foreviste hun den forfalskede adoptionsbevilling. Kordegnen opdagede raderingen og indberettede sagen.

Adoptivforældrene har senere søgt om bevilling til navneforandring, men justitsministeriet har afslået andragendet i overensstemmelse med sædvanlig praksis med hensyn til bevilling til fornavne forbundet med bindestreg.

Som sædvanligt i sådanne tilfælde bad man derefter statsadvokaten om udtalelse i sagen, da adoptivmoderen jo for så vidt havde gjort brug af et forfalsket dokument „til at skuffe i retsforhold“ — som det hedder i straffeloven.

Der er ikke rejst tiltale mod hende. Hun har i retten, hvor hendes forsvarer var til stede, erkendt forseelsen og tilbuddt, såfremt tiltale undlades, at betale dagbøder efter rettens bestemmelse.

Om sin sag har den højtærede kirkeminister meddelt mig følgende.

I 1945 besøgte han Værum sogn, hvor hans tre børn blev døbt, medens han var sognepræst der. I sognepræstens fravær, men i forståelse med læreren, som førte kontramini-sterialbogen, og som ledsagede ham til

præstegården, foretog han rettelse i kirkebogen i de af ham selv foretagne tilførsler vedrørende hans to børns dåb. En pige fik tilført navnet Sophie, medens en dreng fik fornavnet Kai ændret til Cai. Rettelsen var ganske tydelig, så enhver kunne se, det var en rettelse.

I 1947 henvendte sognepræsten i Værum sig til kirkeministeren og besværede sig over disse rettelser. Kirkebøgerne blev derefter berigtiget ved, at tilføjelserne blev slettet. Derefter søgte kirkeministeren justitsministeriet om bevilling til disse fornavnsrettelser og opnåede den 11. april 1947 bevilling i overensstemmelse med praksis.

Efter rettelsen og indtil bevillingens udstedelse har kirkeministeren ikke fået udfærdiget nogen døbsattest, og han har således ikke gjort brug af rettelsen. Hans nu 7 år gamle handling har vel været ukorrekt, som han jo selv har erkendt, men dens strafbarhed forekommer mig tvivlsom og i hvert fald nu forældet.

Når nu retsmaskineriet er startet i sagen vedrørende adoptionsbevillingen, skyldes det, at der for justitsministeriet i dette tilfælde netop forelå et klart tilfælde af dokumentfalsk, men jeg kan forsikre det ærede medlem, at justitsministeriet ikke anså sagen for alvorlig.

Om bødens størrelse kan jeg oplyse, at dommeren i retsmødet udtalte, at han ikke da kunne fastsætte det eventuelle antal dagbøder eller disses størrelse. Det er iøvrigt oplyst, at mens det tidligere var hovedreglen at slutte disse småsager med mindre bøder, er det i dag hovedreglen, at bøde kun kræves, når der foreligger skærpene omstændigheder. Den pågældende kvinde vil herefter kunne regne med en meget lempelig afgørelse i sagen.

H. C. Hansen: Jeg takker den højtærede justitsminister for redegørelsen.

Den sidste bemærkning tillader jeg mig at opfatte sådan, at justitsministeren vil se med overordentlig velvilje på hele denne sag, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg ville finde det bedst stemmende med, hvad der tilsammen foreligger her, om man søgte at bringe denne sag ud af verden uden at påtvinge disse mennesker en bøde.

Nu er det ikke sådan for os almindelige mennesker at granske de vise institutioners bestemmelsesret. Normalt vil jeg sige, at jeg kan ikke rigtig se, hvad det egentlig kommer en navnemyndighed ved, om et fornavn skal være med bindestreg eller ikke, men det er naturligvis min lille private